

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2/2025
Гж ап 1/2025
16.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат у ..., ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 8/23 од 25.05.2023. године и ревизијама тужиле и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2529/22 од 01.11.2022. године, у седници одржаној дана 16.01.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2529/22 од 01.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужиле изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 8/23 од 25.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у ставу VI изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2529/22 од 01.11.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ затехви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8357/18 од 07.12.2021. године, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиле од 25.09.2019. године; делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужили на име стицања без основа исплати износ од 1.222.296,36 динара са законском затезном каматом почев од 07.12.2021. године, па до исплате; одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да суд обавезе туженог да на досуђени износ од 1.222.296,36 динара исплати законску затезну камату почев од 02.07.2019. године па до 07.12.2021. године; одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле у делу у ком је тражила да суд обавезе туженог да, на име стицања без основа, преко досуђеног износа од 1.222.296,36 динара, а до траженог износа од 2.471.270,44 динара, исплати износ од 1.248.974,08 динара са законском затезном каматом почев од 02.07.2019. године до исплате и одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2529/22 од 01.11.2022. године, укинута је првостепена пресуда, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиле од 25.09.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да тужили на име стицања без основа исплати износ од 1.987.797,91 динара са законском затезном каматом почев од 07.12.2021. године до исплате, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле у делу у ком је тражила да суд обавезе туженог да тужили на досуђени износ од 1.987.797,91 динара исплати законску затезну камату почев од 02.07.2019. године до 07.12.2021. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле у делу у коме је тражила да суд обавезе туженог да тужили на име стицања без основа исплати износ од 483.472,53 динара (преко досуђеног износа од 1.987.797,91 динара, а до траженог износа од 2.471.270,44 динара) са законском затезном каматом почев од 02.07.2019. године до исплате и, у ставу VI изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију из свих законских разлога, позивом на одредбу члана 395. Закона о парничном поступку (погрешно наводећи члан 404. и на члан 403. став 2. тачка 3. ЗПП), због потребе за уједначавањем судске праксе.

Против правноснажног решења о трошковима поступка садржаног у ставу VI изреке другостепене пресуде тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбе члана 403. став 2. тачка 3, у вези члана 420. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле. Тражио је накнаду трошкова ревизијског поступка.

Решењем РЗ 8/23 од 25.05.2023. године, Апелациони суд у Београду је решио да не предлаже Врховном суду одлучивање о ревизији коју су тужила и тужени изјавили против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2529/22 од 01.11.2022. године на основу члана 395. Закона о парничном поступку, налазећи да за то нису испуњени законом прописани услови.

Тужила је против наведеног решења изјавила жалбу, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући, о дозвољености изјављене жалбе, Врховни суд је имао у виду да се ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11), па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку објављеног у „Службеном гласнику РС“ број 125/04 и 111/09 (у даљем тексту ЗПП), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу тужиле чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП).

Како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, то је сходном применом одредаба члана 387. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09 у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. тог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права. Како Апелациони суд у Београду није оценио да је потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или да је потребно ново тумачење права, те није предложио Врховном суду одлучивање о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде донете у другом степену на основу члана 395. ЗПП, Врховни суд је о дозвољености ревизије туженог одлучио применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, и нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 15.07.2005. године. Поступак је правноснажно решен 01.11.2022. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 1.987.797,91 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 16.907,05 евра, те је ревизија туженог недозвољена. О томе је Врховни суд одлучио применом одредаба члана 401. и 404. ЗПП.

Ревизијом тужила побија одлуку о трошковима поступка садржану у ставу четвртом изреке другостепене пресуде, која према одредби члана 412. став 1. ЗПП није дозвољена, јер се решењем о трошковима поступка поступак правноснажно не завршава, па је применом одредбе члана 401. став 2. тачка 5. у вези члана 412. став 5. ЗПП Врховни суд одлучио у ставу трећем изреке.

Одлуку у ставу четвртом изреке решења, Врховни суд донео је применом члана 149. и 150. Закона о парничном поступку, јер странке нису успеле са ревизијама, нити је трошак на име одговора на ревизију био потребан за вођење парнице.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић